

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Epistola III

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

tineri non possunt. Hac de causa nihil ego de ijs scripsi unquam, neque est Platonis opus praescriptum aliquod, neque erit. Quae autem modo dicuntur, Socratis sunt: qui uir etiam dum iuuenis esset, uirtute claruit. Vale: & nobis crede. Atque hanc epistolam, cum sapius eam legeris, statim combure. Et de his quidem satis. Miraris autem quod ad te Polyxenum non mittam. Ego autem de Lycophrone etiam & reliquis qui apud te sunt, idem iam dudum & nunc prorsus affirmo: te scilicet istis tum ingenio, tum differendi arte praestare quae plurimum: nec illorum quenquam sponte tibi in disputando, ut aliqui suspicantur, cedere, sed inuitos. Atqui uideris admodum modeste illis fuisse usus, & honestis eos muneribus prosequutus. Sed de ijs quidem perinde atque de talibus talia multa licet dicere. Philistione si uti contigerit, utere quam maxime. Et si fieri potest, Speusippi utere opera, atque remittas. Eger quidem tui & Speusippi. Pollicitus autem mihi est Philistio, si abs te dimittatur, se Athenas euestigio petiturum. Lit hotoniensem uero illum dimisisse, laudabile fuit. Leuis autem petitio tam de illius necessarijs, quam de Egesippo Aristonis filio. Nam & ad me scripsisti: si quis huic uel illis iniuriam uelit inferre, ac tu id persenseris, te minime permitturum. De Lysiclide praeterea uera fateri decet. Nempe solus iste ex ijs qui Sicilia Athenas profecti sunt, nihil in tua meaque consuetudine immutauit. Sed quae facta sunt, quotidie uerbis pro uiribus magis honestat.

PLATO DIONYSIO.

Epistola III

PETIS an rectius ponatur in salutationibus, gaudere: an quemadmodum ego solitus sum scribere ad amicos, bene agere. Tu quidem, ut aiunt hi qui tecum in Delphis affuerunt, ita Deum ipsum blande alloqui, ac similiter scribere consueuisti. Gaude, uitamque tyranni iucundam serua. Ego autem neque Deum hoc modo, neque hominem salutarim. Non Deum, quia contra illius naturam loquar. nam procul a molestia & uoluptate diuinitas. Non hominem, quia sepius detrimentum & dolorem sibi affert uoluptas, hebetudinem in animo & obliuionem, insipientiam & petulantiam pariens. Et de salutatione quidem haec mihi dicta sunt. Quae tu postquam legeris, sicuti uoles ita capies. Ferunt uero non pauci te dicere solitum ad legatos quosdam dum te adeunt, in animo habuisse Graecas ciuitates in Sicilia restituere: & Syracusanos releuare: ac pro tyrannide regiam gubernationem illis inducere. Audientem uero haec me tibi ne faceres illa obstitisse: cum tu uehementer id cuperes. Nunc autem illa ipsa ut facias Dionem docere: ac tuis proprijs cogitationibus imperium a nobis tuum labefactari. Vtrum sermones huiusmodi aliquam tibi utilitatem ferant, tu ipse cognoscis: iniuria certe me afficis, cum contraria dicas quam ueritas sit. Et profecto satis superque haecenus a Philistide & alijs compluribus inuidia mihi conflata est & apud milites & apud Syracusanos. Nam cum in arce una tecum habitarem, omnia malefacta in me conuertebantur, asserentibus qui extra erant, te singula meo consilio facere. Cum aperte scias per pauca me tecum de gubernatione ciuili sponte mea, atque id ab initio tractauisse: dum aliquid posse me proficere arbitrarer, & alia quaedam exigua, Legum procerum mediocriter incumbente. Quibus tamen postea uel te uel alium audio quaedam praeter mentem meam inseruisse. Quae facile internoscuntur qui possunt morem ingenij nostri discernere. Sed ut modo dicebam, non ego calumnia & apud Syracusanos & apud alios, quibus me ista dicens criminari: sed multo magis purgatione contra primam calumniam, & contra nouam nuper exortam, maiorem quidem ac uehementiorem. Ergo aduersus duas calumnias necesse est excusationem me duplicem aggredi. Primum quidem merito noluisse me de gubernatione reipublicae tecum agere, deinde meum illud consilium non fuisse quod tu ais, ut suaderem tibi ne ciuitates Graecas restitueres. Et primum quidem de primo sic accipe. Veni Syracusas a te uocatus & a Dione, quum esset ipse Dio magnae apud te dignitatis, mihi iam pridem hospes, atate uero media atque perfecta: quibus omnino uel mediocriter prudens, opus esse ad res huiusmodi gerendas quales tuae erant, existimari. Tu uero eras admodum iuuenis, & omnium quorum oportebat te peritiam habere ignarus, mihi quoque ualde ignotus. Post haec, siue quis homo, siue deus, siue fortuna quaedam tecum, Dionem pepulit. Tu solus relictus es. An igitur communionem mihi aliquam tecum rerum ciuilium tunc relictam putas: cum uiderem prudentem quidem consultorem abs te pulsum: te autem imprudentem cum multis flagitiosis ita fuisse relictum, ut non imperares, licet imperare arbitrare

ris, sed huiusmodi hominibus reuera seruires: Tunc ergo quid oportebat me facere? An non id quod faciebam? Abstinerem uidelicet omni gubernatione, ne inuidia maleuolorum in calumnias uocarer. Et illud omnino conari, ut uos inuicem dissidentes, & longe diuisos in pristinam amicitiam gratiamque reducerem. Tu mihi testis esse potes quanto conatu hoc a me negocium susceptum fuerit: neque unquam desertum. Tandem uix ita conuenimus, ut domum remearem, finitoque bello quod tunc erat, ego & Dione Syracusas rediremus: tu autem nos aduocares. Hæc sunt acta in prima illa profectioe ad te mea; & in patriam redi tu. Facta deinde pace iterum me uocasti: non tamen ut inuicem conueneramus, unam cum Dione, sed solum. Scripsisti enim ut ipse tunc uenirem: Dionem uero postea te uocaturum. Ea de causa ego tunc non ueni, quod quidem Dionem displicuit, qui præstare putabat ut parerem tibi atque uenire. Transacto post hæc anno, triremis una a te missa est: & simul cum illa literæ tuæ, quarum caput erat: si uenire, Dionis res ita fore ut ego maxime optabam, contra uero si non uenirem. Pudet referre quæ multæ tunc epistolæ scriptæ sunt, tam abs te quæ ab alijs tua causa, ex Italia atque Sicilia ad me & ad multos propinquorum familiariumque meorum: quæ omnes exhortabant precabanturque ut tibi obsecutus accederem. Visum est igitur omnibus, & in primis Dionem, absque dilatione eundem esse, quam ego ob ætatem me excusabam, & de tua constantia me diffidere dicebam, quasi nequiores obrectatoribus maleuolisque meis dissidium inter uos querentibus resistere. Conspexeram enim iam pridem, & nunc etiam perspicio opes tam priuatorum quam principum quanto maiores sunt, tanto magis insidiatores, & turpium noxiarumque uoluptatum machinatores nutrire. quo nihil perniciosius gignit opulentia atque potestas. Veruntamen omnibus his omissis, uenire decreui, ne que relax materiam alicui familiarium meorum relinquerem, quæ cum possent eius res saluæ esse, ob negligentiam meam perissent. Quæ uero post aduentum meum secuta sint, tu optime nosti. Censebam equidem ut secundum promissam epistolarum tuarum quam primum Dionem reuocares, & pristina familiaritate reciperes. cuius ego rationem habendam esse putabam. In quo si mihi paruisses, forte melius tuæ & Syracusanorum cæterorumque Græcorum res, ut mea uaticinatur opinio, sese haberent. Arbitrabar deinde bona Dionis suis restitui debere, nec illis diuisoribus quos tu præfeceras, eorum administrationem amplius relinqui. ludicabam præterea pecuniam singulis annis Dionem solitam mitti, esse mittendam, non diminutam ob præsentiam meam, sed magis adauctam. Cum autem horum nihil abs te impetrare possem, abire constitui. Tu uero annum me ut expectarem rogasti, affirmas te Dionis bona omnia redditurum, ita ut media pars Corinthum ad Dionem ipsum mitteretur, reliqua uero pro eius filio Syraculis maneret. Multa præterea referre possum, quæ promissa a te seruata non sunt. Sed ea ob multitudinem omitto. Cum enim bonorum Dionis omnium uenditionem faceres, absque ullo eius consensu: quamquam ita demum hoc faciendum dixeras, si ille assentiretur, promissis omnibus o uir mirabilis, Colophonium, ut aiunt, suffragium, finemque gloriosissimum imposuisti. Rem profecto neque honestam, neque honorificam, neque iustam, neque utilem machinatus, me deterrere conatus es tanquam rerum illarum nescium: quo ego pecunias ad Dionem mittendas postulare desisterem. Nam cum Heraclidem pelleres: quod neque Syracusanis, neque mihi iustum uidebatur: egoque unam cum Theodoto et Eurybio pro Heraclide deprecarer, accepta hinc quasi sufficienti quadam occasione, iam pridem te deprehendisse dixisti, nullam mihi curam esse rerum tuarum, sed Dionis solum eiusque amicorum & propinquorum. Itaque cum Heraclides & Theodotus Dionis amici suspitione criminis non carerent, me omnia facere quo meritas poenas non darent. Hæc quidem in nostra illa ciuilibus administrationis comunione, & quamcumque aliam dissensionem nobis accidisse quid mirum? Præuus enim a prudentibus uiris merito existimari possem, si potentiam tuam magnitudine adductus, ueterem amicum & hospitum meum a te patria pulsum, nulla in arte, ut ita loquar, te deteriore prodidisset atque destituissem: te uero iniuriantem illi præposuissem: & omnia fecissem quæ imperares, tuarum scilicet opum gratia. Certe si illum tui gratia prodidisset: nemo aliam mutationis meæ causam fuisse dixisset. Hæc igitur ita gesta, causa fuerunt succensendi inter nos, & nihil comunicandi. Verum mihi opportune iam sermo in eam transit partem, de qua secundo mihi loco dicendum proposui. Attende obsecro diligenter, si uerum tibi dicere uideor. Dico te Archidamo præsentem & Aristocrito, cum esses in hortis uiginti ferme dies ante recessum meum a Syraculis Athenas, dixisse mihi illa quæ nunc etiam dicis: quæ Heraclidis

dis & aliorum omnium, magis quam tui curam haberem. Præterea me in præsentia illorum rogasti, an meminissem cum primò Syracusas ueni, suasisse me tibi ciuitates Græcas restituere. Egoq; concessi meminisse me: & addidi etiam tunc optimum mihi uideri. Fandum est o Dionysi, quod subinde dictum est. petij equidem utrum id solum tibi consuluissem: an aliud præterea. Ad hæc tu iracunde nimium ac contumeliose respondisti: & alia etiam me præcepisse. Itaq; contumelia tunc in me id fuit, ut putasti: nunc autem afferatio pro somnio est. Rogasti autem me aperte nimium, si bene quid memini, me deridens, an ista præcepissem tibi quasi docto, an non. Respondi te id optime meminisse. At ipse ad hæc adiecit: Ut docto in geometria, an quomodo? Tunc ego quod respondere poteram, reticui: ueritus ne uerbi alicuius exigui causa, nauigatio illa à me expectata, mihi prolata angusta fieret. Cæterum ad illud iam redeamus, quò tendunt hæc omnia. Noli inuidiam conflare mihi, dicens te prohibitum fuisse à me ciuitates Græcas dirutas à Barbaris, restituere: ac Syracusanis gubernationem pro tyrânica regiam mutare. Nihil enim de me potes mentiri, quòd à meis sit moribus alienius. Atqui si foret alicubi sufficiens huius rei iudicium, etiam alia dicerem superioribus clariora: probaremq; manifeste me suasisse tibi ut illa faceres: te autem recusauisse. Nequaquam difficile est ostendere illa futura fuisse optima & tibi & Syracusanis & Siculis omnibus. Si ergo negas te ista dixisse quum dixeris, satis equidem habeo quo te criminer. Quod si fateris, Stesichorum sapientem putat: atq; eius palinodiam, id est cantum superiori contrarium imitatus, ex mendaci sermone te ad uerum traducas.

PLATO DIONYSIO BENE AGERE. EPISTOLA IIII

PUTO manifestam esse per omne tempus propensissimam uoluntatem meam circa singula quæ contigerint, neq; occultum esse uobis, studium conficiendi fuisse mihi nõ aliam magis ob causam, quam ut in rebus honestis honorem consequerer. Censeo enim esse iustum, ut qui reuera boni sunt uiri, & talia faciunt, dignam gloriam consequantur. Præsentia igitur, deo gratias, recte se habent. De futuris uero maximum uobis propositum est certamen. Nam fortitudine quidem, celeritate, ac robore præstare tale est, ut aliorum quoq; esse possit: sed ueritate, iustitia, magnificentiâ, & huiusmodi quadam honestate & dignitate præcellere, ad eos qui ista gerunt, & talium sibi gloriam uendicant, præcæteris attrinet. Manifestum sane est quod dico. Meminisse autem debemus, oportere nos, ut te non latet, plus ab alijs quam uiros à pueris differre. Itaq; constare omnibus debet, tales nos esse, quales uideri uolumus: præsertim cum deo iuuante perfacile sit futurum. Cæteris siquidem hoc contigit, ut multa loca obire compulsi fuerint ad id consequendum: rerum uero tuarum status huiusmodi est, ut ex uniuerso, ut ita dixerim, terrarum orbe unum in locum, & in illo ipso in te unum maxime oculi omnium sint cõuersi. Tanquam igitur subiectus oculis spectatusq; ab omnibus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere, & Cyrum: & siquis alius uideatur unquam moribus & publicis institutis excelluisse: præsertim quum sit multorum ac penè omnium uestrorum opinio, post Dionysium sublatum res esse perituras, propter tuam & Heraclidis & Theodoti cæterorumq; nobilium ambitionem & excellendi cupiditatem. Primū quidem optandum est, ne quisquam talis existat: quod siquis apparuerit talis, tu medebere: ut res in melius deducantur. Ridelicet tibi forte uidetur, me ista monere, cum tibi sint nota. Sed ego in theatris cõspicio, certatores à pueris prouocari, nedum ab amicis, qui beneuolentiâ studio cohortari putantur. Vos certe nunc tanquam in teatro quodam certatis. In quo si nostra opera opus est, certiores nos facite. Hic autem perinde se res habent, ut cum uos aderatis. Scribite mihi quid actum sit, quid ue agatur. Nam licet audiamus multa, certi nihil habemus. Multæ à Theodoto & Heraclide feruntur epistolæ Lacedæmona & Æginam. Nos autem, ut dixi, audientes multa de rebus uestris, nihil aperte percipimus. Nec te lateat eam esse de te apud quosdam opinionem, quasi de homine aliquanto minus quam decet, officioso atq; affabili. Memento igitur necessariam esse ad res gerendas, hominum beneuolentiam: auferitas uero solitudinem amicorum parit. Felix esto.